

De Rode Bron

Marinus Kalkman

De Rode Bron

Schrijver: Marinus Kalkman

Coverontwerp: Marinus Kalkman

ISBN: 9789464353983

© Marinus Kalkman

Inhoud

1	Eerste druk, laatste exemplaar	7
2	De Rode Bron	11
3	Wat een prachtige dag	16
4	The Green Man	19
5	Privacygevoelig	21
6	Lucia	27
7	Uitzicht op straat	30
8	Schademelding	33
9	Mark	36
10	De bronfeesten	43
11	Inbraak	46
12	Ik zei toch...!	51
13	Afdeling Morpheus	56
14	Talent	61
15	Mira	67
16	Ontvoerd?	71
17	Pizza Margherita	75
18	Hoofdpijn	80
19	Vorbereidingen	83
20	Peacock Lane	85
21	Verboden toegang	90
22	Omroep West 6	92
23	Ik dacht...	97
24	Shopping	99
25	Dik voor elkaar	103
26	De NGS	105
27	Geen kik!	108
28	Op goed geluk	112
29	Fanmail	119
30	Wick House	121
31	David	129
32	Laat maar gebeuren	133
33	De laatste voorbereidingen	137
34	De opening	142
35	De Drie Apen	153

1 Eerste druk, laatste exemplaar

De tafeltjes van de pub van het George hotel waren bijna allemaal bezet. Het was een drukke avond en de serveersters liepen af en aan met maaltijden, terwijl achter de bar de bestellingen werden opgenomen.

Aan een tafeltje bij het raam zat David met in zijn handen het menu. Hij probeerde zich te concentreren, maar zijn gedachten bleven afdwalen. Hij keek om zich heen, en zag hoe bij het tafeltje naast hem twee grote glazen bier werden gebracht, gevolgd door twee maal fish and chips. Het was zo rumoerig, dat de pratende en etende mensen boven de muziek uit kwamen.

David keerde terug naar de menukaart en besloot een steak and kidney pie te bestellen en een pint cider. De cider scheen volgens de kaart heel goed te zijn, omdat deze in de directe omgeving van het kleine stadje gemaakt werd. Hij liep naar de bar, plaatste de bestelling, betaalde met geld dat hij los in zijn broekzak had en liep terug naar zijn tafel.

Terwijl hij wachtte op de serveerster die zijn bestelling brengen zou, liet hij de gebeurtenissen van de dag nogmaals passeren. Via zijn werk, een groot vooraanstaand tijdschrift over lifestyle en geschiedenis had hij de opdracht gekregen om een goed artikel te schrijven over de geschiedenis van de plaatselijke ruïne. Hij had daar een week voor uitgetrokken, en na de ruïne uitvoerig bezocht te hebben was hij gaan praten met de bewoners van het stadje. Iedereen had wel iets te vertellen gehad over het oude gebouw en de geschiedenis erom heen. Genoeg om mee aan het werk te gaan. Samen met de foto's die hij genomen had, zou het een prachtig artikel opleveren. De redactie zou blij zijn, en de lezers zouden verrast zijn door wéér zo'n prachtig artikel van Dr. David Malory.

Veel lezers dachten, dat hij huisarts was, maar het dr. stond eigenlijk voor doctor in de psychologie. Door een vreemde reeks gebeurtenissen schreef hij nu artikelen voor een groot tijdschrift, iets wat hem buitengewoon goed beviel.

Maar goed, hij had alle benodigde informatie verzameld en zou morgen weer met het vliegtuig naar huis gaan. Meestal rondde hij een opdracht af door de laatste middag ter plaatse nog wat te winkelen, en ook deze middag had hij dat

gedaan. Hij had uitgebreid de winkeltjes in de hoofdstraat van het stadje, dat tegen een flauwe heuvel was gebouwd, bekeken. En hij had zichzelf beloofd aan het einde van de straat iets te gaan drinken. Het kleine café op de hoek van de straat gaf uitzicht op het standbeeld midden op het pleintje en het drukke kruispunt. Toen hij zijn thee voor zich had staan en hij een eerste slok wilde nemen dwaalden zijn ogen naar de overzijde van de straat. Tot zijn verrassing zag hij daar de etalage van een kleine boekwinkel. Hij had die winkel gedurende de dagen dat hij in dit stadje was helemaal over het hoofd gezien! Opwinding maakte zich van hem meester, want als ergens in een stad een boekwinkel was, dan moest hij daar beslist naartoe. Als hij de thee opgedronken had, zou hij zeker de weg oversteken en een uitgebreid bezoek brengen. Terwijl hij zijn kopje voor de tweede maal uit het potje bij schonk, en hij het winkeltje in het oog hield alsof het plotseling zou kunnen ophouden met bestaan, merkte hij, dat zijn opwinding langzaam veranderde in een soort van ongeduld. Het soort ongeduld, dat hij kende wanneer er een aanbieding was van iets dat hij graag wilde kopen. En ook de gedachte, dat hij moest voortmaken, omdat anders iemand anders hem voor zou zijn. Snel dronk hij zijn thee op, trok zij jas weer aan en stak, haast zonder om zich heen te kijken het kruispunt over.

Voor de etalage van het kleine boekwinkeltje bleef hij staan. Hij keek niet naar de boeken, die enigszins rommelig door elkaar heen waren uitgestald. Hij keek ook niet naar de prenten die aan de zijkant waren opgehangen, maar als gehypnotiseerd staaarde hij naar een kleine houten standaard, midden in de etalage met daarop een rood, in linnen gebonden boek, getiteld 'De Rode Bron'. Op een kaartje ernaast stond: 'Zeldzaam: eerste druk, laatste exemplaar.'

Hij was verbijsterd! Dat was warempel het boek dat hij nog in zijn studietijd had geschreven. Ooit was het zoekgeraakt, en nu zag hij weer een exemplaar staan! Zo goed als nieuw, eerste druk nog wel.

Hij wist nog, dat hij het boek geschreven had. Verder dan de eerste druk was het nooit gekomen, omdat de uitgeverij de realiteitswaarde van het boek te laag vond. Ook kon het niet doorgaan voor een fantasieboek, want de toon van het boek was heel serieus. De Rode Bron had hem tijdens zijn studie, en ook lang daarna overigens, bezig gehouden. Zo erg zelfs, dat hij er een boek over besloot te schrijven. Inmiddels was iedereen vergeten dat hij dat boek

geschreven had, en wanneer hij het niet in het winkeltje had zien liggen, zou hij er zelf ook niet meer aan hebben gedacht. Toch was het in zijn ogen een goed boek. En toen hij de titel op de kaft van het boek zag, voelde hij, dat goed was, dat hij het ooit had geschreven.

Hardop las hij: 'De Rode Bron, door dr. David Malory'.

Omdat het inmiddels bijna sluitingstijd was, en de man achter de toonbank van het winkeltje al was begonnen met opruimen, stapte David naar de deur, legde zijn hand op de klink, duwde de deur open en stapte naar binnen.

De man achter de toonbank keek op toen de winkelbel rinkelde. David stapte binnen en keek rond. De winkel stond vol kasten met boeken, allemaal netjes gerangschikt naar onderwerp. Behalve zichzelf was er nog één andere klant. Een man van middelbare leeftijd stond verderop tussen de boeken te neuzen. Toen David naar de toonbank liep, kon hij zich niet aan de indruk onttrekken, dat bij de andere klant zijn komst niet onopgemerkt was gebleven. Telkens wanneer David in zijn richting keek, draaide deze zijn blik weer in de richting van het boek, dat hij in zijn handen hield. Bij de toonbank stond de winkelier rustig op hem te wachten. 'U bent net op tijd, ik ga bijna sluiten. Maar wat kan ik voor u doen?' 'Ik liep hier zojuist langs en zag in de etalage een boek liggen. Een rood, in linnen gebonden boek op een standaard. Die zou ik graag even bekijken.'

De winkelier liep naar de etalage, schoof een paar andere boeken opzij en pakte voorzichtig het rode boek. Hij draaide zich om naar David en stak het boek naar hem uit. 'Een prachtig boek mijnheer, uniek exemplaar, eerste druk. Niet meer aan te komen. Dit is het laatste exemplaar dat ik heb liggen. Ik zou willen dat ik er nog veel meer had, maar helaas.' David pakte het boek aan van de winkelier en bladerde er voorzichtig doorheen. Het voelde heel vreemd om na al die jaren het boek weer in handen te hebben, al was het dan niet zijn eigen exemplaar. David keek de winkelier aan en zei, dat hij interesse had in het boek, en dat hij het wilde kopen. 'Kunt u mij vertellen, wat de prijs is van dit boek?' De winkelier nam het boek over en keek achterin. 'Hm, ik had verwacht dat ik de prijs achterin het boek geschreven had. Dat doe ik meestal. Dan moet ik het even opzoeken, en hij pakte van onder de toonbank een dikke grijze map en bladerde tussen de formulieren.' David zag al aan de blik van de winkelier, dat de juiste prijs onvindbaar was, en dat vermoeden werd bevestigd, toen de man weer opkeek van de map en David aankeek. 'Helaas, ik

kan het nu niet vinden, ik zal de prijs moeten navragen. Hebt u er veel haast mee?’

David zei, dat hij de volgende ochtend met het vliegtuig terug zou vliegen, en dat dit de laatste kans was om het boek te kopen. De winkelier stond na te denken hoe hij dit kon oplossen. Terwijl David rustig afwachtte, zag hij in zijn ooghoeken, dat de andere klant onhoorbaar dichterbij gekomen was. Zo dichtbij zelfs, dat hij even tegen David aanstootte. Hij verontschuldigde zich daarvoor en David knikte vriendelijk in zijn richting. Wat toen gebeurde voelde voor David heel vreemd. De winkelier wist niet goed wat hij moest doen, en keek de andere klant aan. Bijna onmerkbaar, zonder dat David het kon zien, gaf de andere klant de winkelier een heel klein goedkeurend knikje. Toen klaarde zijn gezicht op, en zei tegen David, dat, wanneer hij niet kon wachten, hij het boek dan maar gewoon mee moest nemen. Natuurlijk had David wel geld bij zich, en zei tegen de winkelier, dat hij best voor het boek wilde betalen, maar dat werd met een glimlach weggewuifd door de man. ‘Mijnheer,’ zei hij, ‘wanneer iemand hier de winkel binnenloopt en grote interesse toont voor een boek als dit, dan heb ik met een echte liefhebber te maken. En als liefhebbers onder elkaar, schenk ik u het boek, en hoop ik, dat u er veel plezier mee heeft.’ Hij begon het boek in te pakken in bruin inpakpapier en overhandigde het aan David. Deze stond sprakeloos te kijken en vroeg: ‘Weet u het zeker? Ik betaal er graag voor.’ Maar de winkelier knikte hem vriendelijk toe, liep naar de deur en deed die voor hem open. Met een vriendelijk knikje liep David de winkel langs de man, de winkel uit en de straat op. Meteen werd de winkeldeur achter hem op slot gedaan. De straat lag er nu verlaten bij, en David moest even zijn bezoek aan de winkel laten bezinken. Vriendelijke mensen, dat zeker, maar ergens klopte er iets niet. David dacht er over na, maar kon er op dat moment niet op komen. Hij klemde het boek vast onder zijn arm en liep nog éénmaal langs de etalage. Tot zijn grote verbazing zag hij in de etalage een standaard met een rood, in linnen gebonden boek: ‘De Rode Bron, door dr. David Malory.’ Daarnaast lag een briefje: ‘Zeldzaam: eerste druk, laatste exemplaar.’

David schrok op uit zijn overpeinzingen, toen de serveerster bij zijn tafeltje aankwam met de pie en de cider. Ze zette de bestelling samen met een rekje kruiden en sausen en bestek voor hem neer, en wenste hem smakelijk eten. David glimlachte naar de serveerster en begon hongerig aan zijn maaltijd.

2 De Rode Bron

Voldaan schoof David zijn bord naar het midden van de tafel. De pie was helemaal niet tegengevallen. Best lekker, zelfs. Nadat hij als afsluiting nog een kopje koffie had besteld, gingen zijn gedachten weer in de richting van het boek, dat netjes ingepakt naast hem op tafel lag. Hij pakte het boek en begon voorzichtig aan de plakbandjes te peuteren waarmee het pakpapier was dichtgeplakt. Eindelijk lag het rode boek voor hem op tafel. Hij herinnerde zich nog, dat hij destijds heel erg geïnteresseerd was in de bron en de hele folklore er omheen. Hij had er zelfs toen hij op vakantie was, een dag voor uitgetrokken om de bron zelf van dichtbij te bekijken en er een paar foto's van te nemen. Met een glimlach om zijn mond bladerde David naar het katern met de foto's en snapte meteen weer, waarom die bron hem zo had geïnteresseerd. De bron heette 'De Rode Bron', omdat in het water, dat diep in de aarde ontsprong, veel ijzer zat. Dat ijzer kon je terugzien aan de rode kleur, waar het gestroomd had. Zowel de stenen als de goot waar het water doorheen stroomde waren roodbruin gekleurd. Naar verluidde werd deze bron al sinds mensenheugenis geëerd door de bevolking in de wijde omtrek. Niet alleen omdat de bron het omringende land van het nodige water verzorgde, zodat de gewassen op de akkers goed konden groeien, maar vooral ook omdat het water uit de bron heel geneeskrachtig zou zijn. Hoewel David altijd erg voorzichtig was met het doen van uitspraken over heilzaam en geneeskrachtig, bleek toch, uit de vele verslagen, al vanuit de vroege middeleeuwen, dat mensen er voor de meest uiteenlopende kwalen baat bij hadden. Waarschijnlijk reden genoeg om de bron te vereren als een geschenk van de goden, en er jaarlijks aandacht aan te besteden door middel van een aantal grote feesten en evenementen. Hoewel het idee, dat de bron een geschenk van de goden zou zijn, leek dit idee door de loop van de tijd een beetje te verbleken. Maar dat nam niet weg, dat er een sterke traditie levend gehouden werd door middel van die jaarlijkse vieringen, waaraan door de inwoners uit de wijde omgeving werd deelgenomen, en waar men steeds weer naar uitzag. Daarbij kwam, dat men het geschenk van de goden zag als iets dat aan iedereen gegeven werd. Dus, hoewel er rondom de bron een prachtige tuin was aangelegd, kon iedereen die er behoefte aan had, buiten de muur van de tuin, aan de straatkant, vrij gebruik maken van het

stromende water. Regelmatig kon je er inwoners zien staan met flessen en kannen om water te halen, en op warme zomerdagen was het ook een goede stopplaats voor dorstige wandelaars. David nam een slokje van zijn koffie en bladerde het boek verder door.

Hij herinnerde zich zijn korte bezoek en dacht terug aan die avond dat hij met de beheerder de tuin en de bron mocht bezoeken. Het had moeite gekost om toestemming te krijgen om na sluitingstijd de bron en de tuin te bezoeken, maar na enkele brieven en telefoontjes, was hij in contact gekomen met de beheerder. Ze zouden elkaar tegen donker ontmoeten bij de ingang naast het winkeltje.

Iedereen was vertrokken en het kleine parkeerterrein lag er verlaten bij, toen David arriveerde. In de hoek bij de muur stond alleen een fiets, en David ging ervan uit, dat zijn gastheer hem reeds verwachtte. Hij klopte op de toegangspoort, en na enkele ogenblikken werd de deur geopend. Voor hem stond de lange gestalte van een oudere man met een lange baard en een klein rond brilletje op zijn neus. David stak zijn hand uit en stelde zich voor. Hartelijk schudde de oude man de hand en stelde zich voor als Malcolm. Voor de zekerheid legde David nogmaals uit, wat de bedoeling was van het nachtelijke bezoek aan de tuin en de bron. Gelukkig leek Malcolm David te snappen en zei, dat het een goed idee was om dan maar eerst plaats te nemen op het kleine eikenhouten bankje, dat David zag staan aan de rand van het terras. Eigenlijk wilde David het liefst meteen doorlopen naar de bron zelf, maar hij besloot Malcolm te volgen in zijn voorstel en maar te zien waar het hem brengen zou.

Even later zaten Malcolm en David samen op het houten bankje in de donkere tuin. Omdat het stil bleef vond David, dat hij iets moest zeggen. Hij schraapte zachtjes zijn keel en zei: 'Eh. Malcolm...' Verder kwam David niet, omdat Malcolm zijn hand op Davids schouder legde en hem zachtjes tot stilte maande. Blijkbaar was het de bedoeling dat zij de tijd namen om te wennen aan het donker en opgenomen te worden in het donker van de tuin. De aanvankelijke onrust van David maakte na een poos plaats voor een opmerkelijk soort rust. Hij wist niet goed, wat hij daarmee moest, maar het voelde alsof hij deel was gaan uitmaken van de tuin. Hij voelde zich geen bezoeker meer, maar een soort bewoner van de tuin. Het lukte hem ook niet aan foto's te denken, of aan de terugreis. Het enige dat hij kon, was één te zijn met de omgeving en te

accepteren, dat hij hier leek te horen. De bank naast hem kraakte en langzaam stond Malcolm op. David volgde zijn voorbeeld. Geluidloos. Als twee schaduwen liepen zij over het gras in de richting van een bassin. David hoorde water ruisen. Het liefst had hij nu zijn camera gepakt en er snel een paar foto's van gemaakt, maar de grote rust die van zowel Malcolm als de plaats zelf uitging, hield hem geboeid. Malcolm ging hem voor en samen liepen ze onder een paar eeuwenoude taxussen door naar een poort in een heg. In het opkomende maanlicht zag David het prachtige smeedwerk waaruit het hek bestond, en toen Malcolm zijn hand op de klink legde, ging het met een zachte piep open. Beide mannen stapten voorzichtig en haast eerbiedig door de geopende poort naar binnen. Malcolm sloot de poort achter hen. Toen ze even stil stonden merkte David, dat deze plek een heel andere sfeer had dan het deel van de tuin waar ze zojuist zaten. Deze plek was veel stiller, hoewel je bij het bankje een speld had kunnen horen vallen. De lucht van de bloemen die overdag zo uitbundig bloeiden was hier haast overweldigend. Het leek alsof hij niet alleen door zijn neus ademde, maar ook door zijn hele lichaam. Hij keek vooruit en zag het pad, dat naar de rode bron zou leiden. Even kwam er een gevoel van ongeduld bij hem boven, maar dat verdween ook meteen weer. Malcolm gebaarde, dat David voorop over het pad zou moeten lopen en aan het eind op hem wachten.

Het pad lag voor hem, spaarzaam beschenen door het weinige maanlicht. Iets weerhield hem ervan de eerste stap te zetten. Hij snapte niet waarom, maar voelde, dat hij zich in een situatie bevond, die hem onbekend was. Voorzichtig deed hij de eerste stap, gevolgd door de tweede, en heel behoedzaam liep hij zo tot ongeveer halverwege het pad. Daar stond hij stil. Het voelde alsof hij niet verder kon. Het was alsof hij werd tegengehouden. Voorzichtig probeerde hij om zich heen te kijken, maar behalve de donkere silhouetten van de zware taxussen zag hij niets. Ook zag hij de gestalte van Malcolm niet meer. Tot nu toe had hij daar steun aan gehad tijdens dit wonderbaarlijke bezoek, maar nu voelde hij zich op een merkwaardige en verontrustende manier alleen. Alleen in de tuin bij de bron. Misschien zelfs wel alleen op de wereld, die niet eens meer leek te bestaan. Besluiteloos stond David daar op het pad en probeerde uit te maken wat er aan de hand was. Maar wat hij op dat moment voelde, was met niets te vergelijken. Uiteindelijk leek hij een woord gevonden te hebben dat in de verte beschreef wat hij voelde. Afwachting. Hij voelde afwachting. Hij

wist het zeker, er werd afgewacht. Hij voelde, nee, hij wist nu zeker, dat er afgewacht werd. Hij zou iets moeten laten gebeuren alvorens door te kunnen gaan. Terwijl hij nadacht over wat er dan zou moeten gebeuren, liep de spanning in de lucht op en voelde hij, dat er naar hem gekeken werd. Tientallen, misschien honderden onzichtbare ogen waren verwachtingsvol op hem gericht. Afwachtend, tot hij het zou doen. Maar hij wist niet wat. David werd er bijna dol van. Hij snapte dat ieder vervolg nu van hem afhing, maar hij wist niet wat te doen. Toen de spanning op zijn hoogst leek te zijn, voelde hij onverwacht een grote rust over zich neer dalen. Hij rechtte zijn rug, haalde diep adem, en sprak hardop: 'Mag ik alstublieft verder?' Op dat moment leek de hele tuin te bewegen. Niet dat David echt iets zag bewegen, maar hij voelde hoe een soort menigte van onzichtbare wezens opzij schoof, om het verdere pad voor hem vrij te maken. Terwijl hij een gevoel van goedkeuring en vriendelijkheid kreeg, liep hij door tot het einde van het pad, waar hij op Malcolm wachtte. Tot zijn verrassing stond Malcolm direct naast hem en wenkte hem mee te lopen in de richting van de bron zelf. Het versierde houten deksel van de bron stond open en rondom waren bankjes. Hierop namen David en Malcolm plaats. Samen keken ze naar de donkere opening en luisterden ze naar het ruisen van het water. David kon zich nu heel goed voorstellen, dat de mensen uit de wijde omgeving met ontzag spraken over de bron. Het geluid van het stromende water had zo al vele eeuwen geklonken en was verweven met de tradities die er op na werden gehouden. De hele tuin leek nu tot rust gekomen te zijn. Er was alleen nog maar kalmte, zelfs een soort vrede. David vond het moeilijk buiten en binnen van elkaar te onderscheiden. Alles leek één geheel te zijn. Malcolm stond op en wenkte David met hem mee te lopen. Samen liepen ze naar een klein fonteintje waar water uitstroomde. Naast het fonteintje stond een glas. Malcolm pakte het glas en vulde het voor de helft met water. Hij gaf het aan David, die het aanpakte. Hij kon niet zien of het water helder was. Hij rook eraan, maar ook dat was zinloos. Hij zette het glas aan zijn mond en dronk het in één keer leeg, waarna hij het glas omspoelde en terugzette. Malcolm liep weer terug door de tuin en David volgde hem. Ze stopten bij de poort waardoor David eerder op die avond was binnen gekomen. Malcolm opende de poort en stak zijn hand uit naar David. Die pakte de hand aan, keek Malcolm aan en meende dat nu de tijd gekomen was om alle vragen te stellen die op te terugweg bij hem waren opgekomen. Maar Malcolm was

niet van plan om ergens over te praten. Hij schudde Davids hand hartelijk en toen David weer buiten de poort stond, werd deze zachtjes gesloten. Een bezoek, dat hij zich altijd zou kunnen herinneren.

David dronk zijn koffie op en bladerde nog éénmaal door het boek. Terwijl de bladzijden langs flitsten, viel er vanuit één van de laatste bladzijden een klein wit briefje dat over de tafel vloog. David pakte het briefje voordat het op de grond viel en las aandachtig wat er op stond: 'The Green Man 20.30 uur.' David las het papiertje een aantal maal, en besloot, dat het waarschijnlijk aan één van de vorige eigenaars van het boek toebehoorde. Achterin de zaak ging de telefoon. De bediende kwam tussen de etende mensen door naar het tafeltje van David toe. 'Neemt u mij niet kwalijk,' zei ze, 'er is telefoon voor u. De telefoon hangt achter de bar.' Verbaasd stond David op en liep naar de telefoon. Hij drukte de hoorn tegen zijn oor en zei dat hij David Malory was. 'Wat is er van uw dienst?' De stem aan de andere kant van de telefoon klonk zenuwachtig en zei: 'Hebt u de uitnodiging ontvangen? Kunnen we op u rekenen?' David combineerde dit vreemde telefoontje meteen met het briefje en zei: 'Jazeker, ik zal er zijn.' De hoorn aan de andere kant werd opgelegd en er klonk alleen nog maar een piep. Zich afvragend wat dit allemaal te betekenen had, pakte David zijn boek en liep meteen de trap op naar zijn hotelkamer om zich daar wat op te frissen alvorens naar de afspraak te gaan.

3 Wat een prachtige dag

‘Zeg, eh, Thom, kun je even meelopen? Heb je even tijd?’ Thom keek op van zijn computer en zag de burgemeester in de richting van zijn kantoor lopen. Thom sloot zijn programma, haalde de stick uit de zijkant van de computer en liep achter de burgemeester aan naar diens kantoor. Hij sloot de deur achter zich. Thom vond het een prettig kantoor. Hij kwam er regelmatig voor overleg. Middenin de sfeervol verlichte ruimte stond een imposant houten bureau met daarop de computer. De grote ramen gaven vanaf de eerste verdieping van het stadhuis uitzicht op het kleine marktplein met het standbeeld. ‘Van hieruit,’ zei de burgemeester altijd, ‘kun je heel de stad in de gaten houden. Je ziet wat er speelt, wie er binnenkomt en weer vertrekt, en op marktdagen en evenementen heb je een goed overzicht over wat er in de stad aan de hand was.’ ‘Ga zitten Thom, ga zitten,’ zei de burgemeester en gebaarde met zijn hand in de richting van een grote stoel aan de andere zijde van zijn bureau. Nadat de burgemeester de losse papieren op zijn bureau wat geordend had, keek hij Thom nadenkend aan. Thom was dit, als secretaris van de burgemeester wel gewend, meestal was dit de aanloop tot het bespreken van gewichtige zaken. ‘Tja, Thom,’ zei de burgemeester, ‘zie je, het is een heel vervelende zaak, je weet wel, dat met die bron. Jij hebt onderzoek laten doen door het bureau van de NGS, de National Geographical Society. Heb jij de indruk, Thom, dat het een gedegen rapport is, wat ze hebben geschreven? Ik bedoel, we staan voor een raadsel. Immers, de bron hier in de stad heeft sinds mensenheugenis, en misschien wel ver daarvoor al, gestroomd. Nooit is de bron ermee gestopt, hoe droog de zomers soms ook waren.’ ‘Tja,’ zei Thom, ‘zij zijn de toonaangevende instantie op dat gebied. Iedereen verwijst naar hen door, dus neem ik aan, dat hun bevindingen kloppen. Maar ja, burgemeester, ik kan wel ergens een ander bureau onderzoek laten verrichten?’ ‘Nee, nee,’ zei de burgemeester. ‘Dat lijkt mij niet nodig, trouwens, dit onderzoek heeft al meer dan genoeg geld gekost. Maar ja, zij concluderen ook, dat de bron geen water meer geeft, en ook hebben ze geen idee waarom het gestopt is. Uiteindelijk komt het water van honderden meters diep uit de heuvels vandaan. Ze geven de suggestie nog, dat diep onder de grond een verschuiving is geweest van waterstromen, waardoor het bronwater nu een andere kant op